

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante G

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

iūgit. Vale. max. Magno vbiq; p̄cio virt⁹ aesti
maf. Catul. Vivam⁹ mea lesbia: atq; amemus
Rumoresq; senum feueriorū. Oēs vnius aesti
mem⁹ assis. Ab ex & aestimo pponit ex: sumo
Aestus cū æ diphthō. scribit: vt Apuleio placet
Et tam secūda q̄ q̄rta declinatione veteres p̄tu
lerunt: teste Marcello: Pacuuiū r̄rferēte: dicentē
in Chryside: Aesti forte ex arido. æstus tā ma
ris q̄ solis ac æstui r̄pis flagratia dici. Nā ma
rinū impetū vel cōmōtionē æstū Lucretius ap
pellauit: dicēs. lib. iij. Frigus vt a pluuijs: calor
ab sole: æstus ab vndis. Inde æstuo. as. verbū.
Est aut̄ æstare feruere flagrare ardere. æstua
re aut̄ dicim⁹: sicut hyemare autūnare. Aestiu
namq; (vt dicit Ser.) loca sunt vmbrosā in q̄b
p̄ æstāt calor vitæ solis. Statius: Et vmbrosi
patuere æstiuā Lycei. Nōnunq; p̄ ipsis gregib
in æstuiis morātib; æstiuā ponunt: dicēte Vir
geor. iij. Nec singula morbi Corpora corripit:
sed tota æstiuā repente. Aestiuū itē ad æstiuū ē.
Calphur. eglo. v. Frigidus æstiuas impellit no
ctifer horas. Aestiuā itē vrbs est Germaniæ: te
ste Prole. æstas cum æ diphthō. etiā scribit: vt
idem tradit Apuleius.

Aestuo. as. Requi. in dic. Aestus. Aestas. Ibidē
Aestuo. as. Ibidē. Aestiuā loca. Ibidē
Aetas. Requi. in dic. Aeuū. Aeternus. Ibidē
Aether cū æ diphthō. & th aspirato scribit. hic
(teste Lactantio Firmiano lib. i.) fuit creditus a
cleante & Marimone laudans phisicis: sūm⁹
deus. Quod etiā Virg. tetigit: cū dixit geor. ij.
Tū pater omnipotēs scēdis imbrib; æther Cō
iugis in gremiū læthe descendit. Prohāpides yō
poeta græcus dixit illū fuisse Dæmogorgonis
filiū: quē Chaos eius vxor tūc genuit: cū ignita
exhalauit suspira. Quare Anaxagoras: & poe
ta nostri illū secuti pro elemento ignis æthera
ipsum posuerūt: vt Oui. metamor. i. Hæc sup
impoluit liquidū & gravitate carentē Aetherā
nec quicq; terrenæ fecis habēt. At yō Aristo.
in libris quos de cælo composuit: dixit ætherā
pro cælo ponendū esse: ita vt dicat vocabulū
ipsū ex osē: quod est semp: & ὅςω qd̄ ē curro
cōponi: q̄si p̄petuā volubilitatē indicet. Iuxta
qd̄ etiā Oui. ait ad Cæsarē: Sic habites terras:
& te desideret æther: hoc est. cælum

Aethra cū æ diphthō. & th aspirato scribit. Nā
ab æthere derivat: & apud nos fulgorē æther;
hoc est: cæli indicat. Vir. ænei. iij. Nā neq; erat
astro: ignes: nec lucidus æthra. Sydereā pol⁹
fuit & Thesei mater. Alia eodē nomine scribit
Tortellius filiā fuisse Pithei: Comitē & cōsiliū
Helenæ. & induci Oui. in epla ad Parim dicen
tem: Cætera p̄ socias Clymenēq; Aetrāq; loq;
mur. Quæ mihi sunt comites consiliūq; duæ.
Verū Tortel. falsū: nec Homerū in. iij. Iliados

quē etiā in hui⁹ rei testimoniū inducit: recte in
telligit. Nā Aethra Pithei filia: eadē est quæ &
mater Thesei. Vñ Ariadne apud Oui. Theseo
obiecit dicens. Nec pater Aegeus est: nec tu es
pitheidos æthere filius.

Aethiops cū æ diphthō. & th aspirato & i lati.
scribit. Fuit (teste Plin. lib. vi. natu. histo.) Vul
cani filius: a se æthiopiā omnē cui p̄fuit deno
minās. Et ab Aethiopia sit Aethiops & Aethi
opus: teste Ser. sup lib. vij. ænei. Cōperit & in
scæ. ge. Aethiopsilla: Nec a Chus filio Cam: qd̄
habraice æthiops interpretat: Aethiops deducit
vt Vgutio somniauit: sed ab ἰθώ qd̄ ē cremo:
& ὤψ aspectus descendit. Duæ aut̄ sunt Aethio
piæ: teste Ser. vna circa ortū solis: alia circa so
lis occasum in Mauritania.

Aethiopus. Require in dictione Aethiops.

Aethiopsilla. Ibidem.

Aetolia cū æ diphthō. & t exili scribit: regio est
cōigua acarnaniæ: phocidq; & socris: de qua
Oui. lib. iij. de sine turulo: Nectanti calydon nec
tota ætolia tanti.

Aethalia cū æ diphthō. & th aspirato sequēte
a. insula in mari ligustico: vt ostendit Prolo.

Aeuū cū æ diphthō. scribit: nec ab esse infinito
deducit: vt Vgutio somniauit: sed ab oī y v au
dore Apuleio: v littera interiecta hiatus causa.
Inde æuitas & æuiternus. teste Prisci. qd̄ & per
syncopā ætas dici: & æternus. Varro in pleu
dena: Per æternā hominū donū tellurē p̄
pero gradū. Placet hoc loco quorundā errorē
refellere: qui hūc eundē Apuleiū putāt magiā
scripsisse. Falsi cū sunt: Nā qui magiā scripsit:
hac l̄atura Apulegius vocat. Et hic fuit scrip
tor Prisciano anterior. Vnde idē Priscia. tracta
t: de p̄teritis & supinis hui⁹ Apulegij in Her
magora: exemplū affert in p̄terito posui p̄
posui. Alter autē hac scriptura Apuleius: scri
ptor fuit Prisciano posterior: qui de aspiratiōe
& diphthongo differuit. Hic Apuleius in dicti
one plebs: an cū æ diphthō. scribi debeat Pri
scianū inducit: cuius regulā in ipsa dictiōe nos
etiam recitabimus.

Æuitas. Requi. in dic. Aeuū. Aeuiter⁹. Ibidē.

A ante F

Affectus & affectio i vno significato accipi p̄nt:
tam in malam q̄ in bonam partem.

Affecto as. actiuū est verbū: quinetiā & affector
deponens Varro protulit. cū (referēte Diome
de) ait. Affectatus est regnum bello.

Affectio. Require in dictione Affectus.

Affector. Require in dictione Affecto.

A ante G

Aganippe huius Aganippes: & aganippis hu
ius aganippidis vel aganippidos declinari p̄t
luue. saty. vij. Cū desertis aganippes Vallibus

Oui. lib. vi. fastorū. Dicite quæ fontes aganipidos Hippocrenes. Fons est i aonia musis sacer: & cū i latino & duplicato p scribit.

Aganippus. Require in dictione Aganippe.

Agia cum vnico g scribit: via est in nauī dicta: auctore Pompeio: q̄ in ea maxime quæq; res agi soleant. Ennius. Multa foro ponēs ageaq; longa replet. Agyia cū vnico g & y græco in secunda syllaba: sequente i latino scribitur: & apud nos via transferit: & ab Agyia Agyeus Apollo cognominatus est: quia in vijs publicis Apollini sacrificare p̄sueuerat: vt ab Actō & Porphyrio scribit sup. iij. li. carminū Horatii. Hora. li. prefato. Daunie defende decus camenæ Lewis Agieū.

Ager. Req. i. dicti. Agricola. Agerculus. Ibidē

Agellus. Ibidem.

Aggyia. Requi. in dicti. Agea. Aggyeus. Ibidē

Agides. Require in dictione Agis.

Agina. Require in dicti. Aegina.

Agis huius agis vel agidis dedinari pōt. Lacedæmoniorū rex fuit: teste Hero. lib. histo. i. qui & Agides a nonnullis ex nostris vocat. Alius eodē noīe fuit vir licius: dicte Vir. ænei. x. & Icydus processerat Agis.

Agnus apud antiquos cōmunis generis fuit: testibus Capro & Pro. quin & p epiceno (vt Festus refert) iñdem veteres p̄tulere. Nūc autē femina Agna vocat: dicte Iuvenale saty. xij. Niueā reginæ cædimus agnā. Agnas a Ptole. fluuius ponit: cuius hostiū dicit esse in mauritania Tingitana.

Agna. Requi. in dicti. Agnus. Agnas. Ibidē.

Agonia a nostris ludi dicunt: quos (vt ait Ouidius lib. fasto. i. Et primus antiquus dicebat agonia sermo. Hæc & agonalia: horū agonalium vel agonaliorū appellant. Hæc Agonia sceminini generis timorē fecit. Vnde in euangelio Lucæ capi. xxij. legi. Et factus in agonia prolixius orabat. Agonia itē apud antiquos hostia vocabat: vt scribit Pompeius. Agoni⁹ (teste Festo) dicebat dies: quo rex hostiā imolabat. Agoni⁹ itē deus esse putabat: qui p̄sideret reb; agēdis: vt idē Festus attestat. Agon hui⁹ agonis: locus est certaminis: vt idē testis est Pompe. quin & p ipso certamine nōnunq; ponit: vt in cōplurib; martyriū legendis inuenies: quod & Agonisma dicit. Vñ in legenda sancti Anastasij habet. Suū agonisma gratanter suscepit. Agonisma cōis gene. est. & is dicit qui in agone contendit.

Agonotheta cū th aspirato i penultima: & exili in vltima syllaba scribit: nec ab ago agis deducit: vt Vgu. somniauit: sed cōposita dictio est ex αγοοσ. i. certaminis: et θητ. i. disposito: & dici pōt numerarius. Et corripit penul

timā syllabā.

Agonizo neutrale verbū est: quin & deponēs agonizor p̄tulit Hiero. cū dixit i ecclesiastico capi. iij. Pro iusticia agonizare: p̄ anima tua: id est dimica: decerta: contende.

Agonius. Req. i. dic. Agonia. Agon. Ibidē

Agonisma. Ibidem. Agonista. Ibidem

Agonizor. Requi. in dicti. Agonizo.

Agolū neu. gen. est. Vñ Pompei. ait. Agolū pastoraliale baculū quo pecudes agunt. Vgu. declinat hic agolus.

Agolus. Require in dictione Agolum.

Agricola. Require in dicti. Agricola

Agricola cōis gen. cū i latino scribit. Quidā tñ quia græcū putāt esse vocabulū: & ab αγοοσ translātū: qui rusticus interpretat: hoc ē ΕΡ ΤΩ ΑΓΡΩ id est in agro: vt dicit: οἰκωρ habitans vel degens. Vñ cū apud illos diphthongū habeat oi: nos abiecta o littera solū i retinem⁹: quanq̄ in rectissima scriptura agricola cū ce diphthongo etiā apud nostros: illi iñdē scribendū velint. Verū apud me minus efficax horū ratio videt. Nā cū agricola secū dā: vt patebit: syllabā corripiat: nullo pacto cū ce diphthongon. agricolā scribi poterit. Virgeor. i. Agricola scuruo terrā molitus aratro Hora. serm. i. Agricolā laudat iuris legūq; peritus. Quare ex eo qui est ager & colo cōpositū vocabulū dicimus: q̄ū proprie agricultor dicat: siue ruricola. Ager hui⁹ agri cū vnico g scribit. & vt dicit Varro de lingua latina: ab agendo dictus est: quod scilicet in eo aliquid agatur. Quintilianus illū derisit: græcūq; esse vocabulū dixit. Nam græce αγοοσ appellat Nec tamē hac in pte deridere Varronē Quintilianus debuit: cū etiā ago græcū sit verbum nec inepta Varronis etymologia videatur. Ager (teste Vlpiano) locus est sine villa: quæ laune nōnulli fundum interpretati sunt. Vñ idē Vlpianus ait. Plærūq; fundū sine villa accipim⁹: quasi id esse quod ager intelligere voluerit. At vero Florentinus iuriscōsultus: Vlpiano cōtradice videt. Ait em̄ de verborū significatione. Fundi appellatione om̄e ædificiū & oīs ager cōtinet: sed in vsu vrbana ædificia ædes rustica villæ dicunt. Locus q̄ sine ædificio in vrbe area: rure autē ager appellat: idēq; ager cū ædificio fundus dī. Hæc ille. Et si prorsus diuersē iurecōsultorū vident esse de agro siue fundo sentētiæ. Qd̄ em̄ Vlpian⁹ ait plærūq; fundū sine villa. i. sine ædificio accipit Florentinus inq̄: ager sine ædificio fundus vocat. Verū (vt puto) hic latius fundi vocabulū Var. ille strict⁹ accepit: hinc de ling. lati. scdm Vlpiani snia; locut⁹ videt: cū ait. Fūd⁹ dicit⁹ q̄ videbat pecudis aut pecunig fundamentū:

ita ut proprium hoc fundi significatum existi-
mem. Scdm vero latiore Florentini accepti-
onem locutus est Ser. sup. ij. geor. dicēs. Fun-
dus ab eo dicitur: qd sit omnium rerū fundamen-
tū. Et Modestinus de verborū significatiōe ait.
Fundus est omne qd solo cōtinet: ager vō est
species fundi: quæ ad vñ hoīs parat. Hec ille
Nonnulli tamen Vlpiani sententiā improbant
dicentes: nō simpliciter agrū esse fundum sine
villa: cū sæpe legatur. Erant in agris senatores
& vixerunt multi nobilissimi philosophi in
agris. Vnde Columella li. i. de agricultura in-
quit. Illis temporib⁹ procures civitatis mora-
bant in agris: nec existimādū est sine villa aut
habitatione. Rursum alij cōtra Modestinū di-
cūt. Fundus est species agri siue ruris. At Pom-
peius ait. Fundus dicitur ager: q planus sit ad simi-
litudinē fundi vasorū. Ego autē puto αργος
græce: latine rus dici: & continere fundū: vel
cōtineri ab illo. Vnde proprie ager est circum-
iectū vrbi territorij: ut ager Campanus: ager
Leontinus: ager Phaliscus. Ager format p di-
minutionē Agerulus & Agellus: sicut pueru-
lus dicimus a puellus. Agellus autē ab eo fit:
qui esset in recto agrus: quod græci dicūt. Ag-
ger huius aggeris cū duplicato g: dici potest
cuiuslibet rei coaceruatio: sed proprie (ut scri-
bit Seruius) mediæ viæ est eminentia: coagge-
ratus lapidibus strata: dicente Virg. li. ænei. v.
Qualis sæpe viæ depressus in aggere serpens.
Achates cum th aspirato & exili scribit. Fuit
propriū viri nomen Aeneæ comitis. Vñ Vir-
gilius. ij. ænei. Cui fidus Achates It comes. Est
etiā Achates eadē scriptura: fluui⁹ Siciliæ: teste
Solino: necnō & lapidis preciosi nomen: teste
Plinio lib. xxvij. natura. histori. quē Sicilia in
ripis Achatidis fluminis dedit primū: in alijs de
inde locis etiā compertum. Quin & Pyrrum:
qui cū Romanis bella gessit: ut lapidē in annu-
lo habuisse scribit: deueniēte non artificiosas:
sed naturales novē musarū effigies: & Apol-
linem ipsum cū Lyra: ita discurrentibus ma-
culis: ut musis quoq; singulis sua redderent
insignia. Achates tertix & primæ est declina-
tionis: dicente Virg. lib. ænei. i. Iam validam
Ilionei naum: iam fortis Achatae.
Agrippa cum duplicato p scribit consuetudine
magis q ratione. Testibus tm Solino: Plinio:
Nonio: ab agro partu agrippa dicitur. Quin
etiā (ut scribit Marcellus) omnes qui antedū
etis pedibus oriuntur: agrippæ vocantur. Ho-
ratiū sermone. xij. Scilicet ut plausus quæ
fert agrippa feras tu. Fuit etiā agrippa cogno-
men regis: qui Iudæam tenuit palestīnam: ut
Iosephus & Hieronimus attestant.

A ante L

Ala cum vnico l scribitur: & primā producte
syllabam: & si a verbo alo primā corripiente
syllabā deriuetur. Ouidius lib. metamor. viij.
Et modo factus auis fuluis haliaetus in alis.
Ala format per diminutionē Ascella. Hiero.
in prouerbijs capi. xix. Abscōdit piger manū
suam sub ascella. Facit autē ala (ut Prisciano
placet) axilla. Ala item equitū ordo dicitur: te-
ste Seruio: ut est apud Virgiliū lib. ænei. iij.
Dum trepidant alæ: saltusq; indagine cingūt.
Alas quom velox interpretat: ut alite planta
Cōmunis generis est: quom vero pro aue ac-
cipitur tā masculini q; fœminini generis est. Et
(ut dicit Lactantius grāmaticus super lib. iij.
thæbai) quando fœminino genere profertur
malum protendit auguriū: ut est apud Hora.
Mala soluta naus exit alie: quom autē genere
masculino bonū demonstrat. Virgil. Namq;
volās fuluus Iouis ales in æthra. & facit in ge-
nitio plurali alitū & alitū: teste Prisci. Mar-
tialis. Inter sapes fertur alitum primus Io-
nicarū gustus atagenarū. Lucretius libro. v.
Principio gen⁹ alitū variāq; volucres. Vir-
gilius li. ænei. xi. Alitū pecudumq; genus so-
por altus habebat.

Alabastr masculino genere: & alabastrū neu-
tro declinari potest. Cicero academicorum. ij.
Quibus etiā alabastr plenus vnguenti pute-
scere videt. Martialis. Quod Cosmi redolent
alabastra: fœm q; deorum. Genus est vasis vn-
guentarij: ex alabaistro marmore: quod (teste
Plinio lib. xxxi. & xxxv. natura. histo.) perlu-
cidum est & colorū varietate distinctū. Nec
ab alce deducitur: ut Vgu. somniauit. Alaba-
strum item vrbs est ægypti: teste Ptolemæo.

Alabastrum. Require in dicti. Alabastr
Alacer masculini: alacris fœminini: alacre neu-
generis: & hic & hæc alacris & hoc alacre de-
clinari potest: teste Prisciano: dicente Virgilio
ænei. v. Ergo alacris scilicet Dares cunctosq;
putans excedere pugna. Quinetiā hic & hæc
alacer: teste Seruio super li. vi. ænei. declinaue-
re. Inde alacritas & alacrimonia in vno signi-
ficato accipi possunt.

Albo albas actiū verbū est. Albeo albes neu-
trum est verbum: vnde Albesco: pro quo nō
nunq; & Albico albicas ponitur. Horatius. i.
carminum. Nec prata canis albicant pruinis.
Verrius tamen (ut refert Marcellus) albicor
deponens protulit. Virgilius lib. xi. æneidos:
Campiq; ingentes ossibus albeant.

Albeo albes. Require in dicti. Albo. as.

Albesco albescis. Ibidem.

Albico albicas. Ibidem.

Albicor albicaris. Ibidem.

Albion. Require in dicti. Albor.